

Вас. Джемиловъ.

Писмо до тебе.

(На българката—селянка).

Знаешъ ли, скъпа майко, какъвъ благороденъ дѣлъ се пада и на тебе при изграждане на родната благодать и шастие?

Азъ съмъ твой синъ. Ти си ме кърмила и обичала, но цѣлъ животъ азъ не чухъ отъ тебе нищо хубаво за нашето огнище и радость. Азъ помня сладкитѣ приказки на баба, помня и твоитѣ пѣсни, що ме унасяха въ забрава! Помня: растнахъ азъ — ти ме водѣше по нивитѣ, лозята, градинитѣ и кошарата. Азъ се радвахъ на малкитѣ агънца, на тревата и цвѣтята, но ти не ми съчувстваше — ти ме дърпаше да вървимъ, за да не замръкнемъ. И презъ днитѣ на моето детство азъ не чухъ нищо хубаво за тѣхъ — ти нищо не ми каза — освенъ своята мжка отъ живота и селото! Ти завиждаше на всички, що „безъ трудъ“ печелятъ. Твоя мечта бѣ: ние по-малкитѣ да станемъ „учени“, за да печелимъ лесно. Да се излѣгаме до късно. Не да посрѣщаме зорницата всрѣдъ двора и слънцето на нивата!

*
* *

Отрастнахъ. Ти си довольна, може би, защото азъ живѣя въ градъ. Но градътъ ме, майко, задушва. Градътъ съ своята принуденостъ и продажничество; гра-

дътъ съ своя празенъ шумъ! Азъ съмъ далечъ отъ тебе, но живѣя съ копнежъ по селото — съ неговитѣ стада, здраченъ глъчъ и работата!

Войнитѣ покрусиха народа и подкопаха неговото благоденствие. Преживѣхме дни на размирие и скръбъ — дни, въ които нивята останаха непожънати, кукурузътъ необранъ, а селата скръбни и унили. Непосиленъ е животътъ ни — голѣма и системна работа се иска за поетия пжтъ къмъ възхода! Работата, при която ти, скъпа майко, и твоята сестра отъ града трѣбватъ да си подадете ржце, защото вамъ предстои най-благородниятъ дѣлъ на утрешното! Азъ не бихъ желалъ моитѣ по-малки братчета да слушатъ пѣснитѣ, които си пѣла на мене, които само пре-спиватъ. Не желая и приказкитѣ на баба, които омайватъ. Искамъ пѣсни за родна красота, трудъ и величие, приказки за чудното малко зрънце, за ралото, за беднитѣ, за земята!

Родна и хубава земя! Възбуди майко, у по-малкитѣ любовъ къмъ селото, домашното огнище и книгата, та всѣка заранъ съ радость да посрѣщатъ слънцето, да изкарватъ стадата, да пасатъ воловетѣ. Да поставятъ букварчето въ торбичката при хлѣба и да пиятъ съ наслада отъ изворитѣ. И ко-